

нощта да можемъ да поздравимъ турцитѣ и съ тукъ съ гранати..... Скобелевъ подканваше Мелницкий, ако солдатитѣ и да бѣхъ силно уморени.

Мелницкий тоже уморенъ до послѣдняя възможность, но тутакси са залови за дѣло.

— За колко часа ще бѣде готово?

— Кждѣ полунощъ.

— Не може ли по скоро?.... Азъ зная, че щомъ като са стъмни, турцитѣ ще са опитатъ да отнематъ отъ насъ траншеята. Трѣбва да ги посрѣщнемъ съ картечна граната..

— Утрѣ часътъ кждѣ десетъ ще да са постараемъ....

— Кой унтеръ-офицеръ ще управлява работитѣ.

— Митрофанъ Колоколцевъ.

— Покажете ми го.

Хубавецътъ саньоренъ унтеръ-офицеръ бѣше доведенъ при генералътъ.

— Вчера подъ огньтъ, ти ли, гълъбче, копаяше траншеята?

— Азъ, ваше прѣвѣсходителство.

— Ето какво, юначе. Ако ти утрѣ вечеръ ми свършешъ батареята, а прѣзъ нощта прѣдъ нашиятъ лѣвий флангъ изринешъ малкъ ложиментъ, въ другий день азъ та поздравявамъ Георгиевский кавалеръ.

— Ще са постарая.

— Но, помни.

— Ако не ма убиятъ ще направя.

— А ако та убиятъ,—ще умрѣшь честно, за отечеството си....

— Слушамъ.

— Нали Колоколцевъ са е завзелъ, всичко ще бѣде свършено, успокояваше Мелницкий вълнующиятъ са генералъ.

Мѣстността между нашата новопоявена зеленгорска траншея и турекитѣ позиции прѣдставлява жалостна брезна отъ увѣхнали дръвета, отъ малкъ мешеликъ, на който сухитѣ листа при най-малкото докачване падатъ. Въ нѣколко пунктове растяхъ крушеви дръвета, така сжщо съвършенно голи. Съ тѣзи дръвета турекитѣ стрѣлци почнахъ да са ползватъ. Тѣ са вмжквахъ тамъ и отъ горѣ на долу право вече бияхъ хората въ траншеята, които мисляхъ себе си въ пълна безопасность. Най послѣ това дотѣгнахъ на нашиятъ солдати, тѣ отидохъ на ловъ „за дивичъ”. Прѣскачатъ задъ бруствертъ и прѣпълзяхъ прѣзъ